

F. t. l. vedr. retsplejeloven m.v.

kommende trafik og forhindrer adgang fra det åbne net til den dataansvarliges interne net.

Ved brug af telefax skal opmærksomheden særligt været rettet mod dels risikoen for at faxen sendes til forkert modtager, dels at den modtagne fax kan være tilgængelig for uvedkommende hos modtageren...

For transmission af personoplysninger over åbne net (f.eks. Internet) gælder konkret nedenstående minimumskrav om sikkerhedsforanstaltninger:

Ved transmission af oplysninger over det åbne Internet er der generelt en risiko for, at oplysningerne undervejs læses og endog ændres af uvedkommende. Derudover er der en risiko for, at parterne i kommunikationen ikke er dem, de udgiver sig for.

Disse risici må vurderes af den dataansvarlige i den konkrete situation, således at der kan træffes de fornødne sikkerhedsforanstaltninger.

Hvad angår fortrolighed kan denne sikres ved forsvarlig kryptering af de transmitterede oplysninger. Hvis der er tale om transmission af fortrolige oplysninger, herunder personnummer, skal der som minimum foretages en kryptering. Hvis de transmitterede oplysninger er af følsom karakter (omfattet af persondatalovens § 7, stk. 1 og § 8, stk. 1), skal der anvendes en stærk kryptering, baseret på en anerkendt algoritme.

Sikkerhed for autenticitet (afsenders og modtagers identitet) og integritet (de transmitterede oplysningers ægthed) må sikres i fornødent omfang ved anvendelse af passende sikkerhedsforanstaltninger, f.eks. elektronisk signatur eller individuelle, fortrolige adgangskoder.«

Ved digital kommunikation til eller fra domstolene vil reglerne i persondataloven således kunne indebære, at der skal ske kryptering eller lignende af meddelelser, der indeholder personoplysninger, således at uvedkommende ikke kan læse indholdet af meddelelsen. Endvidere skal der ved anvendelse f.eks. af en digital signatur gives sikkerhed for afsenderens og modtagerens identitet og for, at meddelelsen ikke er blevet ændret undervejs.

Der henvises til redegørelsen side 31 ff.

2.4. Digital kommunikation inden for retsplejen

Retsplejeloven, konkursloven, dødsboskifteloven og skifteloven indeholder ikke særlige regler om digital kommunikation til eller fra domstolene. Lovene indeholder imidlertid en række formkrav til forskellige meddelelser mv. i form af krav om skriftlighed eller underskrift.

Arbejdsgruppen har ved sin gennemgang af retsplejeloven mv. taget udgangspunkt i, at krav om skriftlig-

hed eller underskrift ikke i sig selv kan antages at være til hinder for digital kommunikation, men at det må bero på en konkret fortolkning af det pågældende formkrav, om det er til hinder for digital kommunikation. En sådan fortolkning vil ikke nødvendigvis gøre det muligt at fastslå med sikkerhed, om et formkrav er til hinder for digital kommunikation eller ej, og det vil således i nogle tilfælde være tvivlsomt, om digital kommunikation kan anvendes.

Med hensyn til meddelelser *fra* retten fremgår det af retsplejelovens § 154, at meddelelser gives på den måde, som rettens formand bestemmer, medmindre loven bestemmer andet. Arbejdsgruppen finder, at retten i medfør af denne bestemmelse kan bestemme, at en meddelelse fra retten skal gives ved digital kommunikation, medmindre der er opstillet særlige formkrav, der må fortolkes sådan, at der ikke kan anvendes digital kommunikation. Om digital forkyndelse henvises til punkt 2.6. nedenfor.

2.4.1. Arbejdsgruppen har ved sin gennemgang af *retsplejelovens* regler om den *civile retspleje* fundet, at en række formkrav i loven er til hinder for anvendelse af digital kommunikation *til* retten, eller at det i hvert fald må anses for tvivlsomt, om digital kommunikation kan anvendes.

Det anføres, at f.eks. stævning, svarskrift og senere processkrifter skal være skriftlige, og at skriftlighedskravet på grundlag af disse dokumenters betydning for sagen må antages at være til hinder for fremsendelse til retten ved brug af digital kommunikation. Arbejdsgruppen bemærker, at retsplejelovens § 261, stk. 2, hvorefter retten skal afvise processkrifter, der ikke er underskrevet af parten eller en mødeberettiget, må antages at forudsætte, at processkrifter skal underskrives af parten selv eller af en rettergangsfuldmægtig (typisk en advokat) på partens vegne. Det er i retspraksis antaget, at der skal være tale om en original underskrift, således at f.eks. en telefaxet stævning skal efterfølges af den originale stævning. Dette underskriftskrav vil efter arbejdsgruppens opfattelse være til hinder for anvendelse af digital kommunikation.

Med hensyn til meddelelser *fra* retten antager arbejdsgruppen, at digital kommunikation bl.a. ikke kan anvendes, hvis meddelelsen skal forkyndes, eller hvis der er knyttet særlige retsvirkninger til meddelelsen, f.eks. udeblivelsesvirkning eller afbrydelse af processuelle frister.

Der henvises til redegørelsen side 61 ff.

Med hensyn til retsplejelovens regler om *tvangsfuldbyrdelse* mv. peger arbejdsgruppen ligeledes på en række bestemmelser, der må antages at være til hinder for digital kommunikation, f.eks. kravet om